

Pasaulinio bestselerio „Mes dedame tašką“ autorės knyga

NETEKE VILTIES

Romanas

COLLEEN
HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Netekę vilties

romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Janulytė

baltos lankos

2012 m. spalio 28 d., sekmadienis

19.29 val.

Atsistoju ir žiūriu į lovą, iš baimės sulaikiusi kvapą, o man iš gerklės veržiasi riksmas.

Neverksiu.

Neverksiu.

Lėtai atsiklaupiu, padedu rankas ant lovos krašto ir pirštais liečiu ant tamsiai mėlynos antklodės pabirusias geltonas žvaigždes. Žiūriu į jas, kol vaizdą aptemdo ašaros.

Užsimerkusi padedu galvą ant lovos, sugniaužiu patalus. Išsiveržia ilgai tramdytas kūkčiojimas, ima drebėti pečiai. Vienu greitu judesiu pakylu, surinku, nutraukiu antklodę nuo lovos ir sviedžiu per kambarį.

Sugniaužiu kumščius ir lyg paklaikusi dairausi aplinkui, žiūriu, ką dar mesti. Čiupusi nuo lovos pagalves sviedžiu į merginos, kurios nebeatpažįstu, atspindį veidrodyje. Matau, kaip ji žvelgia į mane, gailiai rauda. Nirštu regėdama silpnumą liudijančias jos ašaras. Mes pasileidžiame viena į kitą, kol kumščiai trenkiasi į stiklą, sudaužo veidrodį. Stebiu, kaip ji subyra į milijoną žėrinčių šukių.

Suimu komodą už kraštų, verčiu ant šono, prasiveržia dar vienas per ilgai slopintas riksmas. Komodai nuvirtus išplėšiu

stalčius ir išmėtau jų turinį po kambarį, daužau, svaidau ir spardau viską, kas pasitaiko kely. Pastvėrusi tempiau melsvas užuolaidas, kol sulūžta karnizas ir užuolaidos krinta ant manęs. Prišoku prie kampe viena ant kitos sustatytų dėžių, nė nežinodama, kas jose, nukeliu viršutinę ir sviedžiu į sieną, kiek tik leidžia mano penkių pėdų ir trijų colių ūgio jėgos.

– Nekenčiu tavęs! – surinku. – Nekenčiu tavęs, nekenčiu tavęs, nekenčiu tavęs!

Svaidau viską, kas tik pakliūva po ranka. Kaskart prasižiojusi rėkti pajuntu sūrias skruostais riedančias ašaras.

Staiga iš nugaros mane apglėbia Holderio rankos – suspaudžia taip stipriai, kad nebegaliu pajudėti. Muistausi, spurdau ir rėkiu, bet galiausiai judesiai tampa inertiški. Tik reakcijos.

– Liaukis, – sako ramiai man į ausį, neketindamas paleisti.

Apsimetu, kad negirdžiu. O gal man tiesiog neberūpi. Vis dar bandau ištrūkti jam iš glėbio, bet jis dar stipriau suspaudžia.

– Neliesk manęs! – klykiu visa gerkle, suleisdama nagus jam į rankas.

Bet jis nepaleidžia.

Neliesk manęs. Prašau, prašau, prašau.

Galvoje nuaidėjus balsui, akimirksniu suglembu. Mane apleidžia jėgos, dar stipriau pasrūva ašaros, visiškai mane nuginkluoja. Dabar aš – tik neišsenkančių ašarų indas.

Esu silpna, tad nesipriešinu ir *jis* laimi.

Holderis atleidžia gniaužtus ir, uždėjęs rankas ant pečių, atgręžia mane į save. Nepakeliu į jį akių. Skruostu priglundu

jam prie krūtinės, išsekusi ir nugalėta, suimu marškinėlius ir raudu. Jis uždeda ranką man ant pakaušio, palinksta prie ausies.

– Skai. – Balsas griežtas, bet ramus. – Privalai tuoj pat išeiti. Dabar.

2012 m. rugpjūčio 25 d., šeštadienis

23.50 val.

Prieš du mėnesius...

Norėčiau manyti, kad per septyniolika gyvenimo metų priėmiau daug protingų sprendimų. O kelis kvailus galėsiu nuverti protingaisiais. Jei taip, ryt teks priimti galybę protingų, nes leisdama Greisonui jau trečią kartą šį mėnesį slapta įsėlinti į mano miegamąjį gerokai padauginau kvailųjų. Ir vis dėlto vienintelis tikslus būdas sprendimui įvertinti yra laikas... tad, prieš paskelbdama sau nuosprendį, palauksiu ir pažiūrėsiu, ar mane pričiups.

Aš *ne* paleistuvė, nors gal taip ir atrodo. Nebent, žinoma, paleistuvystė laikysime tai, kad susitikinėju su daugeliu vaikinių, nors nė vienas manęs netraukia. Tada gal ir galėsime aiškintis.

– Greičiau, – žiopčioja Greisonas kitapus užverto lango, jį aiškiai erzina mano lėtumas.

Atitraukusi skląstį, kaip galėdama tyliau pakeliu langą. Karen gal ir yra netradicinių pažiūrų, bet, kalbant apie vidury nakties į kambarį sliūkinančius vaikus, ji – tipinė, tam nepritarianti mama.

– Tyliau, – šnabždu.

Greisonas prisitraukia ir permetęs koją įlipa į kambarį. Juokų darbas: šiapus namo langai vos per metrą nuo žemės,

langas – beveik kaip nuosavos durys. Tiesą sakant, mudvi su Siks pro langus viena pas kitą laipiojame dažniau nei vaikštome pro duris. Karen taip priprato, jog nebesistebi, kad mano langas beveik visada praviras.

Prieš užtraukdama užuolaidas žvilgteliu į Siks miegamojo langą. Ji pamojuoja, kita ranka traukdama pas ją kambarin besiropščiantį Džeksoną. Vos įlipęs Džeksonas iškiša galvą pro langą.

– Prie tavo mašinos už valandos, – garsiai sušnabžda Greisonui.

Tada uždaro Siks langą ir užtraukia užuolaidas.

Prieš ketverius metus Siks atsikraustė greta mūsų, ir nuo tos dienos mudvi neišskiriamos. Mūsų kambarių langai vienas greta kito – tai labai patogiu. Viskas prasidėjo labai nekaltai. Kai buvome keturiolikos, naktį įsiropšdavau pas ją ir iš šaldiklio pavogusios ledų žiūrėdavom filmus. Kai buvome penkiolikos, valgyti ledų ir žiūrėti filmų kviesdavomės berniukų. Sulaukus šešiolikos, berniukai jau rūpėjo labiau nei ledai ar filmai. Dabar, būdamos septyniolikos, viena pas kitą lipame tik jau vaikinams išėjus. Tik tada vėl prisimename ledus ir filmus.

Siks renkasi ir keičia vaikus, kaip aš – skirtingų skonių ledus. Jos šio mėnesio skonis – Džeksonas. Mano – šokoladiniai. Džeksonas ir Greisonas – geriausi draugai, taip aš susipažinau su Greisonu. Kai Siks mėnesio skonis turi gražuolį geriausią draugą, ji supažindina jį su manim. O Greisonas tikrai gražus. Nuostabus kūnas, tobulai pasišiaušę plaukai, skvarbios tamsios akys – viskas, ko reikia. Dauguma mano pažįstamų merginų jaustųsi pagerbtos galėdamos tiesiog būti tame pačiame kambaryje kaip ir jis.

Deja, aš nesijaučiu.

Man užtraukus užuolaidas ir atsigręžus, Greisonas stovi visai greta manęs, pasiruošęs pradėti. Uždeda delnus man ant skruostų, o veidu šmėsteli nusimauti kelnaites raginanti šelmiška šypsenėlė.

– Labas, gražuole.

Nelaukdamas atsakymo lūpomis prisispaudžia prie manų – tingi įžanga. Vis dar bučiuodamas nusispiria batus. Susirakinę lūpomis abu judame prie mano lovos. Taip ramiai vienu metu daro kelis dalykus – tai kelia ir žavesį, ir nerimą. Lėtai paguldo mane ant lovos.

– Kambario durys užrakintos?

– Patikrink dar kartą, – pasiūlau.

Greitai pakštelėjęs į lūpas pašoka patikrinti, ar durys užrakintos. Su Karen gyvenu jau trylika metų ir nė karto nebuvau prigauta – nenoriu dabar jos nuvilti. Po poros savačių man sueis aštuoniolika, bet abejoju, ar ir tada ji pakeis taisykles, kol gyvensiu po jos stogu.

Nesakau, kad jos auklėjimas netinkamas. Tiesiog... toks nenuoseklus. Ji visada buvo labai griežta. Mes niekada neturėjome interneto, mobiliųjų telefonų ar net televizoriaus, nes, anot jos, technologijos yra viso pasaulio blogio šaknys. Tačiau kitais aspektais ji itin atlaidi. Leidžia kada panorėjus susitikti su Siks ir, jei žino, kur esu, negrįžti iki vėlaus vakaro. Niekad per ilgai neužsibūnu, tad galbūt riba vis tik yra, tik dar jos neperžengiau.

Jai nerūpi, kad keikiuosi, nors keikiuosi retai. Kartais net leidžia per vakarienę išgerti vyno. Kalba su manim, lyg

būčiau jos draugė, o ne dukra (nors įsivaikino mane prieš trylika metų), su ja galiu atvirai kalbėti apie viską (beveik), kas dedasi mano gyvenime.

Ji nežino, kas tas aukso vidurys. Arba labai atlaidi, arba labai griežta. Tokia konservatyvi liberalė. Arba liberali konservatorė. Bet kuriuo atveju ją sunku perprasti, ir aš jau seniai lioviausi stengusis.

Mudvi nesutarėm tik dėl vieno – valstybinės mokyklos. Ji visą laiką mokė mane namuose (valstybinė mokykla – dar viena blogio forma), o aš, kai Siks man davė šią mintį, trokštu lankyti mokyklą. Noriu studijuoti koledže, manau, kad turėsiu daugiau šansų, jei į stojimo paraiškas įtrauksiu vieną kitą užklausinę veiklą. Po mėnesius trukusių nuolatinių Siks ir mano prašymų Karen galiausiai pasidavė ir leido dvyliką klasę lankyti mokykloje. Būtų užtekę kreditų, kad mokslus namuose baigčiau per kelis mėnesius, bet visada truputėlį troškau patirti eilinės paauglės gyvenimą.

Jei būčiau žinojusi, kad jau pirmą mokslo metų savaitę Siks išvyks su mainų programa, niekada nebūčiau ryžusis. Bet aš nepaprastai užsispyrusi – mieliau durčiau šakute sau į ranką nei pasakyčiau Karen, kad persigalvojau.

Stengiausi negalvoti apie tai, kad praleisiu metus be Siks. Žinau, kaip ji norėjo pakliūti į mainų programą, bet savanau-diškai vyliausi, kad jai nepasiseks. Gąsdina vien mintis, kad teks įžengti pro mokyklos duris be jos. Tačiau taip pat suprantu, kad neišvengiamai išsiskirsime, tik laiko klausimas, kada būsiu priversta susidurti su pasauliu, kuriame yra kitų žmonių, ne tik Siks ir Karen.

Išorinio pasaulio trūkumą man užpildė knygos, tačiau gyventi jų siūlomose „ilgai ir laimingai“ fantazijose nėra sveika. Skaitymas taip pat įdiegė mokyklos, pirmos dienos mokykloje, uždarų grupelių ir bjaurių merginų baimę (galbūt perdėtą). Anot Siks, mudviejų draugystė irgi neprideda man garbės. Siks nesilaiko skaistybės įžadų, o kai kurie vaikinai, su kuriais susitikinėju, akivaizdžiai nemoka laikyti liežuvio už dantų. Taigi laukia įdomi pirma diena.

Bet man nerūpi. Netrokštu susirasti draugų ar padaryti kam nors įspūdžio, tad kol gandai apie mane nesutrukdys pagrindiniam tikslui, viskas bus gerai.

Tikiuosi.

Įsitikinęs, kad kambario durys užrakintos, Greisonas grįžta prie lovos ir gundomai šypneli.

– Ką manai apie trumpą striptizą?

Linguodamas klubus kilsteli marškinėlius, apnuogindamas sunkiai ištreniruotus pilvo raumenis. Demonstruoja juos vos progai pasitaikius. Tipinis egocentriškas blogiukas.

Juokiuosi, kai jis suka marškinėlius virš galvos ir meta į mane, tada užsilipa ant viršaus. Ranką pakiša man po kaklu, prisitraukia artyn.

Pirmą kartą į mano kambarį Greisonas įsėlino kiek daugiau nei prieš mėnesį. Tada aiškiai pasakė, kad neieško nuolatinių santykių. Aš pareiškiau, kad irgi neieškau vaikino, taigi iškart susidraugavom. Jis bus vienas iš nedaugelio man pažįstamų žmonių mokykloje, gal tai pakenks mūsų susitikimams – bet man nesvarbu.

Jis kambaryje mažiau nei tris minutes, o jo ranka jau po mano marškinėliais. Įsiropštė tikrai ne norėdamas smagiai pasišnekučiuoti. Jo lūpoms atsitraukus nuo maniškių ir leidžiantis kaklu, naudojuosi proga įkvėpti ir ką nors pajusti.

Nieko.

Lyg per miglą jusdama krūtinę bučiuojančias lūpas, įbedu žvilgsnį į šviečiančias žvaigždeles, priklijuotas ant lubų virš lovos. Jų – septyniasdešimt šešios. Žvaigždžių. Žinau, nes pastarąsias kelias savaites turėjau marias laiko skaičiuoti, gulėdama tokioje pačioje nemalonioje padėtyje. Abejingai tįsodama, kol Greisonas smalsiomis, pernelyg susijaudinusiomis lūpomis tyrinėjo mano veidą ir kaklą, kartais krūtinę.

Kodėl leidžiu jam taip elgtis, nors man nepatinka?

Glamonėdavausi su vaikinais, bet niekada taip ir nepajutau emocinio ryšio. Tiksliau, nepajutau su tais, kurie glamonėdavo *mane*. Deja, jų jausmai likdavo be atsako. Tik kartą jutau fizinę ir emocinę trauką vaikiniui, bet, kaip vėliau paaiškėjo, tai tebuvo mano pačios susikurta iliuzija. Jo vardas buvo Metas, susitikinėjome mažiau nei mėnesį, mane priveikė jo keistenybės. Vandeni iš buteliuko jis gerdavo tik pro šiaudelį. Kai lenkdavosi manęs pabučiuoti, išsiplėsdavo šnervės. Arba kai vos po trijų savačių nuo santykių pradžios pareiškė: „Aš tave myliu.“

Taip. Šito užteko. Ate ate, Metuk.

Mudvi su Siks ne kartą esame kalbėjusios apie mano fizinį šaltumą. Kurį laiką ji įtarė, kad aš lesbietė. Po labai trumpo ir neįtikinamos jos teoriją įrodyti turinčio bučinio, kai

buvome šešiolikos, abi nutarėme, kad priežastis kita. Man visai patinka bučiuotis su vaikinais. Patinka, nors mieliau ne-sibučiuočiau. Tiesiog nepatiriu tokio malonumo kaip kitos. Man niekad nelinko keliai. Pilve neskraidė drugeliai. Tiesiog nesuprantu, kaip galima dėl kito žmogaus pamesti galvą. Susitikinėti su vaikinais iš tiesų mėgstu dėl to, kad man patinka nieko nejausti. Kaip dabar, gulint su Greisonu ir galint apie nieką negalvoti. Viskas aplinkui pradingsta – man tai patinka.

Akys slenka septyniolikta žvaigžde viršutiniame dešiniame lubų kvadrato, bet staiga tenka grįžti į realybę. Greisono rankos nuklydo toliau, nei jam leidau, – atsagstęs džinsus pirštais braukia per medvilninių kelnaičių kraštelį.

– Ne, Greisonai, – sušnabždu ir nustumiu jo ranką.

Jis vėl priliečia ir sudejuoja, kakta atsiremdamas į pagalvę.

– Prašau, Skai.

Sunkiai alsuoja man į kaklą. Perkėlęs svorį ant dešinės rankos žiūri žemyn, bando suvilioti šypsena.

Ar minėjau, kad esu atspari jo kelnaites nusimauti priverčiančiai šypsenai?

– Kada gi baigsi?

Jis delnu perbraukia man per pilvą, vėl iš lėto kiša pirštus už džinsų.

Pašiurpsta oda.

– *Ką* baigsiu?

Stengiuosi išsirangyti iš po jo kūno, užgulusio mane.

Jis pasikelia ir žiūri į mane kaip į kokią neišmanėlę.

– Vaidint gerą mergaitę. Nusibodo, Skai. Imam ir tai padarom.

Jo žodžiai primena, kad aš *nesu* paleistuvė, nors dauguma turbūt mano priešingai. Niekada nesu mylėjęs su vaikinais, su kuriais susitikinėjau, įskaitant ir tuo nepatenkintą Greisoną. Suprantu, kad dėl savo seksualinio susidomėjimo stygiaus man būtų lengviau užsiimti atsitiktiniu seksu. Tačiau suprantu ir tai, kad būtent dėl to *nereikėtų* mylėtis su bet kuo. Vos peržengsiu šią ribą, apie mane sklindantys gandai liausis buvę gandai. Jie virs faktais. O aš tikrai netrokštu, kad paskalos apie mane taptų tikrove. Tik užsispyrimas padėjo beveik aštuoniolika metų išsaugoti skaistybę.

Jis kambaryje jau dešimt minučių, bet tik dabar užuodžiu nuo jo sklindantį alkoholio tvaiką.

– Tu girtas. – Nustumiu nuo savęs. – Juk sakiau čia neiti girtam.

Jis nusirita nuo manęs, o aš atsistoju, užsisagstau kelnes, pasitaisau marškinėlius. Man palengvėjo, kad girtas. Noriu, kad išeitų.

Atsisėdęs ant lovos krašto, apkabina mane per liemenį ir prisitraukia arčiau. Priglaudžia galvą prie pilvo.

– Atsiprašau, – sako. – Tiesiog taip tavęs noriu, kad nežinau, ar dar kartą ateisiu, jei neleisi tavęs paimti.

Rankos nuslysta ant užpakalio, lūpos prisispaudžia prie odos, kur baigiasi marškinėliai ir prasideda džinsai.

– Tai ir nebeik.

Užverčiu akis, atsitraukiu ir prieinu prie lango. Atitraukusi užuolaidas matau, kaip pro Siks langą išlipa Džeksonas.

Mudvi kažkaip sugebėjome valandos apsilankymą sutrumpinti iki dešimties minučių. Žvilgteliu į Siks, ši mesteli man gerai pažįstamą žvilgsnį, sakantį: metas naujam skoniui.

Išlipa paskui Džeksoną ir prieina prie mano lango.

– Greisonas irgi girtas?

Linktelio.

– Trečias kartas. – Pasisukusi pažvelgiu į Greisoną, tebegulintį ant lovos ir nepaisantį to, kad yra nebelaukiamas. Priėjusi prie lovos paimu marškinėlius ir metu jam į veidą. – Išeik.

Jis pakelia akis, kilsteli antakį. Matydamas, kad nejuokauju, nerangiai pakyla. Susiraukęs kaip keturmetis apsiauna. Pasitraukiu į šalį, kad praeitų.

Palaukusi, kol Greisonas išlips, Siks įsiropščia, o kažkuris vaikiną sušnabžda „kekšės“. Siks užverčia akis ir iškiša galvą pro langą.

– Juokinga, kad mes kekšės, nes *nepavyko* su mumis permiegoti. Šikniai. – Uždariusi langą prieina ir krenta ant lovos, suneria rankas už galvos. – Dar viena pergalė.

Nusijuokiu, bet juoką nutraukia garsus beldimas į duris. Tuo pat atrakinu ir žengiu atatus, pasirodusi pasitikti įsiutusią Karen. Jos motiniški instinktai tokie nuspėjami. Ji kaip pašėlusį dairosi po kambarį, tada pamato ant lovos gulinčią Siks.

– Po galais, – sako ir atsigręžia į mane. Rankomis įsisprenžia į klubus, šnairuoja suraukusi antakius. – Galiu prisiekti, kad girdėjau vaikiną balsą.

Grįžtu prie lovos, bandau neišsидуoti, kad kūnu nuvilnija panika.

– Ir nusivylei, *nes...*

Kartais visiškai nesuprantu jos reakcijos. Kaip jau sakiau, ji... *nenuosekli*.

– Po mėnesio tau sueis aštuoniolika. Paskutinė proga pirmą kartą gyvenime skirti namų areštą. Pats laikas ko nors prisidirbt, vaike.

Lengviau atsidūstu supratusi, kad ji tik juokauja. Jaučiuosi beveik kalta, kad ji nė neįtaria, ką jos dukra šiame kambaryje veikė vos prieš penkias minutes. Širdis taip garsiai daužosi, bijau, kad neišgirstų.

– Karen, – prabyla Siks mums už nugarų. – Jei nuo to pasijusi geriau, žinok, kad ką tik glamonėjomės su dviem gražuoliukais, bet prieš tau ateinant išvarèm, nes buvo girti.

Man net žandikaulis atvimpa; atsigręžiu ir įsispoksau į Siks, kad ši suprastų: sarkazmas visai nejuokingas, jei tai *tiesa*.

Karen nusijuokia.

– Na, gal ryt vakare jus aplankys gražūs ir *blaivūs* vaikinai.

Nebesijaudinu, kad Karen išgirs mano širdies dūžius, nes širdis tiesiog sustoja.

– Blaivūs? Gal ir pavyks tokių rasti, – sako Siks, man mirktelėdama.

– Pasiliksi nakvoti? – Karen klausia Siks, eidama durų link.

Siks gūžteli.

– Gal šiandakt nakvosime pas mane. Paskutinę savaitę prieš ateinantį pusmetį galiu miegoti savo lovoje. Be to, per televiziją žiūrėsiu į Channingą Tatumą.

Žvilgteliu į Karen ir jau matau, kas laukia.

– Nepradėk, mama. – Einu link jos, bet jos akyse jau tvenkiasi ašaros. – Ne, ne, ne.

Nespėju prieiti. Jau verkia. Verkimo visai negaliu pakęsti. Ne todėl, kad ašaros sužadina mano pačios emocijas, bet todėl, kad verkiantys žmonės erzina. Ir priverčia jaustis nesmagiai.

– Paskutinį kartą, – sako skubėdama prie Siks.

Šiandien jau mažiausiai dešimt kartų ją apkabino. Imu galvoti, kad dėl Siks išvažiavimo liūdi labiau negu aš. Siks priima vienuoliktą apkabinimą, mirktelėdama man per Karen petį. Nesikišu, kad tik greičiau išeitų.

Karen grįžta prie durų ir dar kartą atsisuka.

– Tikiuosi, sutiksi karštą italą, – sako ji Siks.

– Tikiuosi, ne vieną, – visiškai rimtai pritaria Siks.

Karen išėjus, šoku ant lovos ir kumšteliu Siks į ranką.

– Tu tikra bjaurybė. Nejuokinga. Jau maniau, kad mane pagaus.

Ji nusijuokia, čiumpa man ranką ir atsistoja.

– Einam. Turiu ledų.

Antrą kartą kviesti nereikia.